

ENTRENADORS D'EMOCIONS

El fracàs no existeix, solament existeix l'aprenentatge.

En els moments d'incertesa, de por, d'afany per esquivar l'errada, sovint ens trobem desorientats; potser és perquè ningú ens ha ensenyat a fer-hi front amb coratge i serenitat, qui sap? El treball (exàmens, proves, feina...) sempre tendeix a mesclar-se amb els sentiments, a veure's afectat per un factor emocional. El fruit d'aquesta barreja és equiparable a una bola de conflictes, impossible d'empassar. Tot això es podria alleugerar si els centres educatius contractessin entrenadors d'emocions. Veig la necessitat d'enfocar l'educació des d'un altre punt de vista: fomentar la pràctica del comportament emocional per tal de millorar les relacions interpersonals i contribuir a la maduresa afectiva dels estudiants; imposar un sistema educatiu basat en l'anàlisi i la interpretació de la informació, enfront del reduccionisme de l'educació actual.

Algunes enquestes mostren que tan sols un vint-i-cinc per cent dels alumnes que posseeixen un coeficient intel·lectual superior a la mitjana arriben a ocupar llocs destacats en incorporar-se al món laboral. Això vol dir que segurament els més llestos de la classe no seran els que lideraran el món en un futur.

Intel·ligent és aquella persona que és capaç de prendre decisions i de posar les emocions en línia per arribar a l'objectiu que vol aconseguir. Òndia!, és igual que tinguis un CI de 150; si no poses les emocions al seu lloc, no aconsegueixes res de res. Qui posa les nostres emocions en ordre a les escoles? La por, l'alegria, la tristesa, la ràbia... Què en fem, de tot això? Certament, necessitem entrenadors d'emocions.

Per què no es potencia a les escoles tot allò que té a veure amb les emocions, els sentiments. M'agradaria retornar als clàssics, on sí es barrejava aprenentatge amb emoció i sentiments; poesia amb matemàtiques. Què ha passat amb aquella sistema educatiu, que es resumia en tres paraules: Ethos, la credibilitat, Pathos, les emocions, i Logos, la lògica, la paraula? Tres mots que són la base de qualsevol manual americà per triomfar en la vida. Els *ianquis*, una vegada més s'ho han fet seu, s'ha apropiat de la oratòria de Plató i altres filòsofs clàssics per escriure un conjunt de llibrets que venen a les benzineres amb títols tant 'xorres' com, *Quién se ha comido mi queso o por que los hombres no escuchan y las mujeres no entienden de mapas...*

Vull ser pràctica i no pensar en un futur negatiu. Com Martin Luther King, he tingut un somni, un somni on cadascú extreia el millor de si mateix, després de reforçar les mancances personals de manera particular. Un somni on el sistema educatiu es rendia a la pràctica i l'estudi de les emocions, on existien els entrenadors de les emocions. S'ensenyava a parlar, mirar, gesticular, empatitzar... Triomfar!

Moltes gràcies per deixar-me dir la meva.

Sol de ponent